

[Aksel Larsen.]

§ 20 ind i grundloven? Jeg synes, at man skulle betænke sig. Der er endnu tid til at stemme for det. Vi opretholder selvfølgelig dette forslag såvel som det mere underordnede, men aldeles ikke betydningsløse forslag om, at punktummet om, at suverænitets opgivelse kan ske gennem folkeafstemning efter 30 pct.s reglen, skal udgå, og skulle begge disse vore forslag blive forkastet, vil vi i sidste instans stemme for det ærede medlem hr. Oluf Pedersens forslag. Det byder os ikke tilstrækkelig garanti, men gør dog paragraffen lidt mindre farlig, end den er i øjeblikket.

Hans Pinstrup: Afgørelsen her i folketinget er forsåvidt faldet på forhånd, og nogen anledning til en lang debat er der ikke.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger i anledning af de svar, der er givet mig på mine udtalelser. Den højtærede statsminister sagde, at min tale ikke havde virket overbevisende, fordi jeg ikke havde taget paragraf for paragraf. Ja, hr. statsminister, det er nu meget nemt at sige, men i den korte taletid, vi menige medlemmer har i forhold til de timelange taler, der er holdt af ordførerne, er det nu ikke så let; men der er ikke noget til hinder for, at jeg prøver på at sige lidt om visse hovedbestemmelser.

De sidste 10 års udvikling med hensyn til erstatningsfri reguleringer af ejendomsretten kræver i en ny grundlov andre bestemmelser end de gældende, for at der skal ydes samme sikringer, som der var 10—15 år tilbage i tiden, og det er disse sikringer, som det vil være mig meget magtpåliggende i sidste øjeblik at få ind i grundloven.

Med et rent etkammer kan en vigtig lov gennemføres i løbet af få uger. Man kan diskutere landstingets indsats og muligheder, men det nødvendiggør i hvert fald, at lovforslagene får to behandlinger, og at der sker en vis forhaling af tidspunktet for gennemførelsen af ensidige lovforslag. Gennemfører man endelig den bestemmelse, at ved fremtidige forslag om ændringer af grundloven kræves der kun tilslutning fra 40 pct. af det samlede vælgertal, vil det sige, at man baner vejen for en yderligere udvikling på de områder, hvor reglerne har ligget fast gennem en årrække. Med andre ord, i stedet for at prøve at sikre ejendomsretten bidrager man til, at det, der skulle være grund-

lovens hovedbestemmelse — med de stærke ord, som også det ærede medlem hr. Lorentzen nævnte før, om, at ejendomsretten er ukrænkelig —, trods de stærke ord viser sig ikke at svare til udviklingen, fordi virkeligheden er en ganske anden.

De ærede medlemmer hr. Lorentzen og hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) nævnte, at der ikke var stillet ændringsforslag fra erhvervene. Det er ikke rigtigt. I en skrivelse til forfatningskommissionen er der udtrykkeligt anført bestemte områder, hvor man er meget interesseret i at få sikringer ind, en sikring af mindretallene, en sikring mod en forhastet ensidig lovgivning, en sikring af ejendomsretten gennem en bestemmelse om, at en lovs grundlovsmæssighed kan pådømmes ved domstolene. Der er givet anvisninger på, hvad man ønsker; man har ikke udformet det i paragraffer, naturligvis ikke, fordi erhvervene aldrig har tænkt sig at ville være formynder, hverken for rigsdagen eller, som i dette tilfælde, for forfatningskommissionen.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde, at der ingen berettigelse var for mig til at føle mig tilsidesat. Jeg har ikke talt om at være tilsidesat, men mon dog ikke mange er enige med mig om, at det er gået meget stærkt med forhandlingerne om grundlovsforslaget? Der skal nok også være adskillige, der mener, at det er gået for stærkt. Når vi nu, som det faktisk sker her i folketinget, stilles overfor et resultat, som man siger der ikke kan røres ved, er det naturligvis, så længe forslaget behandles på rigsdagen, også i landstinget, enhver rigsdagsmands ret at øve indflydelse på det ud fra de synspunkter, der er hans. Denne ret er det ikke min hensigt at aflevere til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) eller andre. Der er hos mig en dyb overbevisning om, at privat initiativ og sikring af ejendomsretten giver den rigeste udvikling, og derfor ser jeg med megen alvor på nedbrydningen af disse goder. Jeg vil gøre mit til stærkest muligt at sikre under den videre behandling af grundlovsforslaget i rigsdagen, at der opbygges det fastest mulige værn om disse goder, og det var dette hovedsynspunkt, min tale gik ud på at fremhæve. Jeg mener, det ligger fuldt på linie med, hvad det må være enhver rigsdagsmands ret at arbejde for, lige så vel som det må være landstingets ret